

ГЕНЕРАЛЬНА УГОДА
про регулювання основних принципів і норм реалізації
соціально-економічної політики і трудових відносин в Україні
на 2019—2021 роки

14 травня 2019 року

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Генеральну угоду (далі – Угода) укладено відповідно до Законів України “Про колективні договори і угоди”, “Про соціальний діалог в Україні” між всеукраїнськими об’єднаннями організацій роботодавців в особі Спільного представницького органу сторони роботодавців на національному рівні (далі – Сторона роботодавців, додаток 1), всеукраїнськими об’єднаннями професійних спілок в особі Спільного представницького органу репрезентативних всеукраїнських об’єднань профспілок на національному рівні (далі – профспілкова Сторона, додаток 2) та Кабінетом Міністрів України (далі – Сторона органів виконавчої влади), (далі Сторони).

Угоду укладено на 2019–2021 роки.

Угода набирає чинності з дня її підписання.

Не пізніше ніж за 12 місяців до завершення строку, на який укладено Угоду, Сторони розпочинають переговори з укладення Генеральної угоди на новий строк. У разі коли переговори з укладення Угоди на новий строк не завершені протягом 12 місяців, її дія продовжується на строк переговорів, який визначається Сторонами.

З дня набрання чинності цією Угодою втрачає чинність Генеральна угода про регулювання основних принципів і норм реалізації соціально-економічної політики і трудових відносин в Україні на 2016–2017 роки.

Положення Угоди діють безпосередньо і є обов’язковими для всіх суб’єктів, що перебувають у сфері дії Сторін, у тому числі під час розроблення та укладання галузевих (міжгалузевих) і територіальних угод, колективних договорів.

Сторони керуються принципами рівноправності, взаємної поваги та недопущення дискримінації у сфері трудових відносин за будь-якими ознаками.

Розділ І.

Розвиток економіки і вітчизняного виробництва, зростання продуктивної зайнятості, збереження і створення робочих місць

Сторони вважають, що у майбутній період економічна політика держави повинна бути орієнтована на забезпечення стійкого зростання валового внутрішнього продукту на основі модернізації виробництва, розвитку інновацій, внутрішнього ринку, підвищення експортного потенціалу, виведення на зовнішні ринки продукції з високою часткою доданої вартості; підвищення ефективності виробництва на засадах сталого розвитку та розвитку високотехнологічних конкурентних виробництв, а також рівня зайнятості населення.

У сфері розвитку економіки і вітчизняного виробництва

Сторони домовилися забезпечувати:

1.1. Розвиток внутрішнього ринку товарів, робіт, послуг вітчизняних підприємств та підвищення платоспроможного споживчого попиту шляхом:

1.1.1. Створення умов для залучення довгострокових фінансових ресурсів для розвитку економіки.

1.1.2. Розширення заходів державної підтримки розвитку економіки, спрямованих на стимулювання попиту на продукцію вітчизняних виробників, підтримки підприємств через програми часткової компенсації вартості та кредитних ставок придбання товарів, робіт, послуг.

1.1.3. Поступової з урахуванням позицій сторін соціального діалогу гармонізації законодавства із законодавством ЄС, зокрема у сферах оподаткування, технічного регулювання, санітарних і фітосанітарних заходів, публічних закупівель, інтелектуальної власності тощо.

1.1.4. Створення умов розвитку виробництва на території України продукції з високою доданою вартістю.

1.1.5. Сприяння залученню вітчизняних промислових виробників до реалізації інфраструктурних проектів за кошти державного бюджету та кошти суб'єктів господарювання з державною часткою у статутному капіталі.

1.1.6. Надання консультаційної та інформаційної підтримки щодо виконання вимог Закону України “Про державну допомогу суб'єктам господарювання”.

1.2. Розвиток промислового виробництва, зниження імпортозалежності економіки, зокрема:

1.2.1. Сприяти створенню законодавчих основ формування і реалізації промислової політики, в тому числі затвердженню Стратегії розвитку промислового комплексу України.

1.2.2. Включати під час розроблення, внесення змін до стратегій розвитку відповідних галузей питання щодо впливу на ринок праці.

1.2.3. Спільно ініціювати та забезпечити впровадження механізмів державної підтримки залучення інвестицій шляхом розширення можливостей доступу суб'єктів господарювання до фінансово-кредитних ресурсів та об'єктів інфраструктури, підвищення ступеня локалізації виробництва конкурентоспроможної продукції на території України.

1.2.4. Сприяти розвитку індустріальних парків.

1.2.5. Удосконалити механізми виконання програм державної підтримки придбання сільгоспвиробниками вітчизняної сільськогосподарської техніки.

1.2.6. Опрацювати механізми запровадження часткової компенсації вартості техніки та обладнання вітчизняного виробництва для будівництва доріг і часткової компенсації відсотків за кредитами на їх придбання.

1.2.7. Сприяти наданню державної допомоги, спрямованої на розвиток регіонів та реалізацію інвестиційних та інноваційних проектів.

1.2.8. Сприяти забезпеченню рівних конкурентних умов господарювання приватних і державних підприємств, у тому числі в оборонно-промисловому комплексі.

1.2.9. Сприяти детінізації підприємницької діяльності для створення рівних конкурентних умов, зокрема на ринках лікарських засобів, алкоголю, тютюну, надрокористування, у транспортній сфері.

1.2.10. Опрацювати під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік зобов'язання, визначені в Угоді, але такі, що вимагають фінансування з державного бюджету, в межах балансу його показників.

1.2.11. Вживати у разі економічної доцільності заходи з митно-тарифного регулювання з метою підтримки інтересів національних виробників.

1.2.12. Запроваджувати заходи щодо підтримки суб'єктів господарювання за рахунок державних чи місцевих ресурсів з урахуванням Закону України „Про державну допомогу суб'єктам господарювання”.

1.3. Збалансований вплив держави на умови провадження підприємницької діяльності з урахуванням міжнародних зобов'язань України, зокрема:

1.3.1. Сприяти спрощенню та скороченню кількості адміністративних процедур виходу на ринки товарів, робіт, послуг.

1.3.2. Продовжувати роботу з лібералізації процедур здійснення нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності.

1.3.3. Опрацювати питання законодавчого запровадження механізму відшкодування матеріальної шкоди та шкоди діловій репутації суб'єктам господарювання, завданої незаконними діями або внаслідок бездіяльності посадових осіб контролюючих органів, правоохоронних органів, органів досудового слідства та прокуратури.

1.3.4. Сприяти запровадженню на законодавчому рівні інституту саморегулювання.

1.3.5. Здійснення заходів для скорочення видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, спрощення ліцензійних процедур.

1.3.6. Забезпечити розширення сфери застосування декларативного принципу та скорочення кількості документів дозвільного характеру.

1.3.7. Сприяти реалізації державної політики у сфері розвитку економічної конкуренції та обмеження монополізму.

1.3.8. Підтримувати впровадження практики прозорого ухвалення довгострокових інвестиційних планів державних компаній та природних монополій.

1.3.9. Сприяти забезпеченню прозорого формування тарифів на енергоносії, залізничні вантажні перевезення.

Кабінет Міністрів України зобов'язується:

1.4. Підтримувати експорт товарів, робіт, послуг вітчизняних підприємств, зокрема:

1.4.1. Сприяти доступу вітчизняних виробників до іноземних ринків, у тому числі державних закупівель.

1.4.2. Сприяти захисту економічних інтересів вітчизняних експортерів на зовнішньому ринку.

1.4.3. Залучати представників Сторони роботодавців до розроблення нових угод про зони вільної торгівлі та перегляду чинних угод.

1.4.4. Сприяти залученню вітчизняних виробників до міжнародних ланцюгів виробництва товарів, розвитку кооперації з підприємствами держав-членів ЄС.

1.4.5. Ініціювати удосконалення законодавства з питань регулювання створення та функціонування вільних митних зон промислового типу.

У сфері зайнятості населення

Сторони домовилися:

1.5. Сприяти зайнятості населення, зокрема:

1.5.1. Забезпечувати реалізацію державної політики з метою створення умов для запобігання масовій трудовій міграції вітчизняних працівників за кордон, у тому числі за рахунок сприяння створенню в Україні конкурентоспроможних робочих місць.

1.5.2. Створювати сприятливі умови для подальшої легалізації зайнятості та оплати праці.

1.5.3. Забезпечувати перегляд та удосконалення механізмів сприяння зайнятості населення (у тому числі молоді та осіб з інвалідністю) у рамках реформи ринку праці.

1.5.4. Залучати до складу комісій з питань корпоратизації (перетворення державних підприємств у акціонерні товариства), передачі об'єктів соціально-культурного призначення з державної власності у комунальну, з правом дорадчого голосу представників відповідних профспілкових організацій.

1.6. Спрямувати зусилля на удосконалення системи професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації, професійного навчання працівників та професійної орієнтації населення, умов здійснення наставництва шляхом:

1.6.1. Створення Національного агентства кваліфікацій, мережі галузевих рад та кваліфікаційних центрів.

1.6.2. Професійної (професійно-технічної) освіти на засадах державно-приватного партнерства та корпоративного управління.

1.6.3. Впровадження Національної рамки кваліфікацій, модернізації механізму прогнозування потреб у кадрах, розвитку системи підтвердження результатів неформального навчання, підтримки розроблення професійних стандартів і кваліфікацій, модернізації стандартів професійної (професійно-технічної) освіти.

1.6.4. Впровадження дуальної форми здобуття освіти, створення та розвитку центрів професійного навчання при організаціях роботодавців/підприємствах, впровадження та стимулювання системи наставництва на виробництві.

1.6.5. Розвитку та посилення ролі регіональних рад професійної освіти, наглядових рад закладів професійної (професійно-технічної) освіти.

1.6.6. Розвитку механізмів стимулювання участі роботодавців у підготовці кадрів.

1.6.7. Удосконалення у 2019 році системи середньострокового прогнозування розвитку ринку праці в професійно-кваліфікаційному розрізі.

Сторони рекомендують включати до галузевих (міжгалузевих), територіальних угод і колективних договорів положення щодо:

1.7. Проведення підвищення кваліфікації працівників не рідше одного разу на п'ять років, зокрема, у періоди їх неповної зайнятості, та працівників, які перебувають під загрозою вивільнення.

Розділ II.

Оплата праці

Сторони домовилися:

2.1. У II кварталі 2019 р. провести переговори щодо підвищення у 2019 році мінімальної заробітної плати з метою досягнення фактичного розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

2.2. З метою подолання бідності серед працюючих під час ведення колективних переговорів щодо визначення розміру мінімальної заробітної плати керуватися положеннями законодавства України, зокрема бюджетного, міжнародних зобов'язань України, фактичним розміром прожиткового мінімуму для працездатних осіб, визначеним відповідно до законодавства.

2.3. На підприємствах, в організаціях небюджетної сфери незалежно від форми власності тарифна ставка робітника I розряду встановлюється відповідною галузевою (міжгалузевою), територіальною угодою та на їх основі колективним договором.

Для підприємств галузей, в яких не укладено галузеві угоди або положення укладених угод (згідно з реєстром, розміщеним на сайті Мінсоцполітики) не регулюють розмір тарифної ставки робітника I розряду, її розмір встановлюється на рівні, що не менше як на 10 відсотків вище встановленого на законодавчому рівні розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

2.4. Починаючи з 2020 року, забезпечити з урахуванням законодавства України, зокрема бюджетного, щорічне і поетапне скорочення розриву між розмірами посадового окладу (тарифної ставки) працівника I тарифного розряду єдиної тарифної сітки та фактичним розміром прожиткового мінімуму для працездатних осіб, визначеного відповідно до законодавства.

2.5. У першому півріччі 2019 р. провести консультації щодо складових заробітної плати, які враховуються для визначення її мінімального розміру, та

за результатами підготувати узгоджені пропозиції, щодо внесення змін до законодавства.

2.6. Консолідувати зусилля для забезпечення співвідношення мінімальної заробітної плати до середньомісячної заробітної плати на рівні 50 відсотків на кінець року.

2.7. Розмір основної заробітної плати (окладу) некваліфікованого робітника (працівника) на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форми власності за повністю виконану норму робочого часу, який працює у нормальних умовах праці, повинен становити не менше ніж 85 відсотків тарифної ставки (посадового окладу) робітника (працівника) I розряду.

2.8. Під час застосування на підприємствах, в організаціях небюджетної сфери незалежно від форми власності інших систем оплати праці, ніж тарифна, встановлювати нижню межу оплати за кваліфіковану працю не нижче розміру тарифної ставки робітника I розряду в небюджетній сфері.

2.9. Продовжити удосконалення оплати праці працівників бюджетної сфери з урахуванням визначених на законодавчому рівні галузевих особливостей оплати праці та із забезпеченням обґрунтованих міжкваліфікаційних (міжтарифних, міжпосадових) співвідношень.

2.10. Під час проведення реформ у бюджетній сфері, у тому числі пов'язаних із зміною статусу закладів, установ, організацій, порядку їх фінансування та умов оплати праці їх працівників, забезпечувати збереження рівня оплати праці як мінімальних гарантій.

2.11. Забезпечити зростання середньої заробітної плати, в тому числі шляхом:

– легалізації заробітних плат та розширення охоплення соціальним страхуванням зайнятого населення;

– збільшення частки працівників, умови оплати праці яких регулюються відповідними галузевими угодами.

2.12. Вживати заходів для підвищення середньої заробітної плати в бюджетній сфері.

2.13. З метою більш динамічного підвищення рівня добробуту працівників, стимулювання купівельної спроможності та внутрішнього споживання товарів, зменшення негативних процесів тінізації трудових відносин та вимушеної трудової міграції вважати за необхідне поетапне досягнення до 2021 року рівня середньої заробітної плати в Україні принаймні 50 відсотків середнього рівня оплати праці чотирьох країн Східної Європи, в яких найбільше використовується праця українців (Польща, Угорщина, Чехія, Литва).

2.14. З метою впровадження справедливих підходів до оподаткування трудових доходів та отримання додаткових ресурсів для підвищення оплати праці разом опрацьовувати питання реформування податкової системи та системи соціального страхування.

2.15. Визначити перелік і розміри доплат та надбавок до тарифних ставок, окладів працівників підприємств, організацій небюджетної сфери, що мають міжгалузевий характер, для встановлення у галузевих (міжгалузевих), територіальних угодах та колективних договорах згідно з додатком 3.

Протягом шести місяців з дня підписання Угоди підготувати нову редакцію зазначеного додатка, зокрема в частині переліку доплат та надбавок, їх розмірів, порядку та сфери застосування.

2.16. Розробити в 2019 році та узгодити зміни до законодавства про працю щодо встановлення підвищеної оплати праці на важких роботах, на роботах із шкідливими і небезпечними умовами праці, на роботах з особливими природними географічними і геологічними умовами та умовами підвищеного ризику для здоров'я на умовах та в розмірах, визначених галузевими угодами та колективними договорами.

2.17. Головні розпорядники бюджетних коштів протягом II–IV кварталів проводять консультації з галузевими профспілками щодо підготовки пропозицій до проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік та/або внесення змін до нього та подають разом з фінансово-економічними обґрунтуваннями узгоджені пропозиції Мінфіну, зокрема щодо обсягів фінансування галузей та розмірів видатків на оплату праці.

2.18. Під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік протягом II–III кварталів проводити консультації в рамках постійно діючої тристоронньої робочої групи з проведення консультацій на всіх стадіях бюджетного процесу.

2.19. Під час формування проектів Прогнозів економічного і соціального розвитку та основних макропоказників економічного і соціального розвитку України, Бюджетної декларації та закону про Державний бюджет України на відповідний рік проводити переговори (консультації) щодо:

2.19.1. Середньої заробітної плати, фонду оплати праці;

2.19.2. Розмірів мінімальної заробітної плати в строки та порядку, передбачені Регламентом ведення колективних переговорів щодо встановлення розміру мінімальної заробітної плати відповідно до додатка 4;

2.19.3. Розміру посадового окладу (тарифної ставки) працівника першого тарифного розряду єдиної тарифної сітки.

2.20. Не допускати без проведення попередніх переговорів (консультацій) із сторонами соціального діалогу відповідно до Порядку здійснення узгоджувальних процедур під час розроблення проектів законодавчих та інших нормативно-правових актів (додаток 5) ініціювання перегляду норм законів України, постанов Кабінету Міністрів України у бік зменшення розмірів доплат, надбавок, винагород, інших заохочувальних та компенсаційних виплат.

2.21. Щороку за ініціативою будь-якої із Сторін проводити консультації стосовно проектів Прогнозів економічного і соціального розвитку та основних макропоказників економічного і соціального розвитку України на середньостроковий період.

2.22. Проводити постійний моніторинг своєчасності і повноти виплати заробітної плати та сплати єдиного соціального внеску. У разі виникнення загрози або підтвердження фактів несвоечасності чи виплати не в повному обсязі заробітної плати та сплати єдиного соціального внеску вживати спільних оперативних заходів.

2.23. Вжити всіх можливих заходів для повного погашення заборгованості із заробітної плати на підприємствах незалежно від форми власності і не допускати утворення нової заборгованості з виплати заробітної плати.

2.24. Забезпечити регулярний розгляд на урядовому рівні питання своєчасності виплати заробітної плати та у разі потреби вжиття заходів до погашення заборгованості із виплати заробітної плати в повному обсязі.

2.25. Протягом 2019 року розробити та подати до Верховної Ради України узгоджений законопроект щодо захисту вимог працівників у разі неплатоспроможності роботодавця, в тому числі шляхом впровадження інституту гарантування таких виплат.

2.26. Оприлюднювати у засобах масової інформації або на офіційних веб-сайтах органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань організацій роботодавців і профспілок інформацію про вжиття заходів впливу до керівників підприємств, установ та організацій, де наявні борги із виплати заробітної плати або не забезпечуються мінімальні державні гарантії в оплаті праці, а також про кількість здійснених Держпраці заходів державного контролю щодо дотримання вимог законодавства з питань оплати праці на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форми власності та господарювання і про їх результати.

Профспілкова Сторона зобов'язується:

2.27. Здійснювати громадський контроль за додержанням на підприємствах, в установах та організаціях вимог законодавства про працю, в тому числі за виконанням договірних гарантій з оплати праці та своєчасністю виплати заробітної плати.

2.28. Брати участь в опрацюванні проектів нормативно-правових актів з питань оплати праці.

2.29. Взаємодіяти з питань реалізації права на своєчасну оплату праці з органами виконавчої влади, органами державного нагляду, органами місцевого самоврядування.

2.30. Надавати консультації та правову допомогу працівникам — членам профспілок у захисті їх прав з питань оплати праці, представляти їх інтереси у комісіях з трудових спорів та судах.

2.31. Постійно проводити аналіз і оцінку стану реалізації законодавства з питань оплати праці, вносити пропозиції щодо його удосконалення.

2.32. Спрямувати учасників колективних переговорів від профспілок на локальному, територіальному та галузевому рівні на додержання принципів і досягнення показників, передбачених Угодою.

2.33. Забезпечити участь представників профспілок у роботі з втілення принципів та норм Угоди в практику регулювання соціально-трудових відносин, у підготовці та лобюванні законопроектів, що передбачені Угодою або випливають з неї.

Сторони рекомендують включати до галузевих (міжгалузевих), територіальних угод та колективних договорів норми щодо:

2.34. Темпів зростання середньої заробітної плати та розміру мінімальних ставок (окладів) заробітної плати, міжпосадових, міжкваліфікаційних співвідношень, фонду оплати праці та умов його формування на підприємствах.

2.35. Умов оплати праці висококваліфікованих працівників основних професій.

2.36. Перевищення щорічними темпами зростання середньої заробітної плати прогнозних показників зростання реальної заробітної плати на підприємствах, організаціях небюджетної сфери незалежно від форми власності, де середня заробітна плата є нижчою ніж три законодавчо встановлених прожиткових мінімуми для працездатних осіб.

2.37. Забезпечення участі представників профспілок і роботодавців на територіальному рівні в опрацюванні проектів місцевих бюджетів у частині фінансового забезпечення працівників бюджетної сфери соціальними гарантіями, визначеними законами та іншими нормативно-правовими актами.

Розділ III.

Гідні умови праці та соціальний захист працюючих

Охорона та умови праці

Сторони домовилися:

3.1. Здійснювати обмін інформацією про виявлені факти порушень норм конвенцій Міжнародної організації праці, інших міжнародних договорів, учасником яких є Україна, та законодавства України щодо трудових та соціально-економічних прав працюючих та вживати заходів до усунення таких порушень.

3.2. Рекомендувати Фонду соціального страхування щороку передбачати у бюджеті Фонду кошти на:

3.2.1. Проведення навчання працівників, які вирішують питання охорони праці, згідно з поданими в установленому порядку заявками роботодавців, профспілок, органів виконавчої влади і місцевого самоврядування;

3.2.2. Запровадження у 2019 році на національному каналі телевізійного проекту „Безпека праці та життєдіяльності”.

3.3. У межах повноважень сприяти скороченню незадекларованої праці в Україні, у тому числі унеможливленню фактичного допуску працівників до роботи без оформлення трудового договору (контракту), оформлення працівників на неповний робочий час у разі фактичного виконання ними роботи повний робочий час, установлений на підприємстві, виплати заробітної плати (винагороди) без нарахування та сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та податків.

3.4. Протягом дії Угоди підвищити ефективність обліку нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань, зокрема шляхом

покращення методології обліку та обміну інформацією між Фондом соціального страхування, закладами охорони здоров'я, Національною поліцією, роботодавцями, професійними спілками, науковими установами та громадськими організаціями.

3.5. Протягом дії Угоди спільно напрацювати та запровадити механізми економічної мотивації роботодавців і працівників до більш безпечного виконання робіт, покращення умов праці та мінімізації ризиків від впливу виробничих факторів на життя та здоров'я.

3.6. Сприяти своєчасному проведенню атестації робочих місць та наданню працівникам пільг і компенсацій за роботу у важких та шкідливих умовах.

3.7. Під час скасування, внесення змін та розроблення нових нормативно-правових актів з безпеки і гігієни праці забезпечувати дотримання норм законодавства про охорону праці та соціальний діалог.

Кабінет Міністрів України зобов'язується:

3.8. Протягом I кварталу кожного року оприлюднювати інформацію про стан охорони праці в Україні.

3.9. Щороку розглядати на урядовому рівні за участю сторін соціального діалогу стан виробничого травматизму і професійних захворювань в Україні.

3.10. Публікувати узагальнену інформацію про:

- стан проведення атестації робочих місць за умовами праці та періодичних профілактичних медичних оглядів працівників – щороку;
- пільги і компенсації працівникам за роботу із шкідливими умовами праці та за особливий характер праці у розрізі видів економічної діяльності – один раз на два роки.

3.11. Забезпечувати здійснення державного нагляду (контролю) в сфері праці та охорони праці відповідно до ратифікованих Україною Конвенцій Міжнародної організації праці № 81 про інспекцію праці у промисловості й торгівлі і № 129 про інспекцію праці в сільському господарстві.

3.12. Завершити протягом 2019 року створення і укомплектування в центральних і місцевих органах виконавчої влади служб охорони праці, відповідальних за виконання повноважень з державного управління охороною праці відповідно до вимог Закону України “Про охорону праці”.

3.13. Відповідно до статті 19 Закону України “Про охорону праці” доручити бюджетним установам щороку передбачати у розрахунках до кошторисів окремим розділом видатки на охорону праці, а головним розпорядникам бюджетних коштів забезпечити контроль за виконанням зазначеного доручення.

3.14. Розглянути до 31 грудня 2019 р. за участю сторін соціального діалогу питання щодо ратифікації Конвенцій Міжнародної організації праці:

- № 121 1964 року про допомогу у випадках виробничого травматизму;
- № 152 1979 року про техніку безпеки та гігієну праці на портових роботах;
- № 167 1988 року про безпеку та гігієну праці у будівництві;

– № 187 2006 року про основи, що сприяють безпеці та гігієні праці.

3.15. Забезпечити розміщення на офіційному сайті Держпраці зведеної інформації про суб'єктів господарської діяльності, які проводять навчання з питань охорони праці працівників інших суб'єктів господарювання.

3.16. Сприяти реалізації права профспілок на здійснення громадського контролю за додержанням законодавства про охорону праці та створенням безпечних і нешкідливих умов праці, належних виробничих та санітарно-побутових умов, забезпеченням працівників засобами індивідуального та колективного захисту.

Сторона роботодавців зобов'язується:

3.17. Вживати заходів для припинення виконання робіт у разі наявності безпосередньої загрози життю та здоров'ю працівників, у тому числі за поданням представників профспілок.

3.18. Спрямувати кошти на здійснення заходів щодо досягнення встановлених нормативів та підвищення існуючого рівня охорони праці, що є складовою колективного договору, в обсязі більшому за мінімальну законодавчу норму, встановлену статтею 19 Закону України "Про охорону праці".

3.19. Сприяти впровадженню системи управління охороною праці на підприємствах всіх форм власності, у тому числі системи управління ризиками.

3.20. Сприяти здійсненню профілактично-відновлювального лікування та оздоровлення працівників насамперед зайнятих в шкідливих умовах праці, зокрема в санаторіях-профілакторіях, санаторно-курортних закладах шляхом залучення всіх можливих джерел фінансування.

Сторони рекомендують під час укладання галузевих (міжгалузевих), територіальних угод і колективних договорів включення до них положень та механізмів їх реалізації щодо:

3.21. Оздоровлення працівників, які працюють у шкідливих та важких умовах праці.

3.22. Організації для працівників та уповноважених представників профспілок з охорони праці на підприємстві, в організації чи установі навчання з питань охорони праці, звільнення їх від основної роботи на строк навчання, визначений колективним договором, із збереженням для них за рахунок роботодавця середнього заробітку.

3.23. Організації своєчасного і кваліфікованого надання першої домедичної та невідкладної медичної допомоги потерпілим від нещасних випадків і аварій на виробництві.

3.24. Права працівників відмовитися від виконання роботи, яка становить безпосередню і серйозну небезпеку для їх життя чи здоров'я, життя та здоров'я інших людей.

3.25. Здійснення заходів, спрямованих на поліпшення умов праці та приведення їх у відповідність з вимогами законодавства про охорону праці.

3.26. Організації спільної профілактичної роботи сторін соціального діалогу для попередження виробничого травматизму і професійних захворювань.

3.27. Організації санітарно-побутового забезпечення працівників (такого, як організація гарячого харчування, функціонування (обладнання) санітарно-побутових приміщень).

3.28. Проведення медичних оглядів працівників та своєчасного і повного виконання рекомендацій заключного акта за результатами періодичного медичного огляду працівників.

3.29. Переліку і порядку підтвердження випадків, коли працівники можуть скористатися правом відмови від виконання дорученої їм роботи через нестворення на робочому місці належних безпечних умов праці.

Соціальний захист працюючих

Сторони домовилися:

3.30. Під час визначення розміру прожиткового мінімуму в проєкті закону про Державний бюджет України на відповідний рік керуватися положеннями законодавства України, зокрема бюджетного, міжнародних зобов'язань України, фактичним розміром прожиткового мінімуму, визначеним відповідно до законодавства.

3.31. Забезпечувати за участю сторін соціального діалогу опрацювання питання вдосконалення методології визначення прожиткового мінімуму.

3.32. Сприяти ратифікації окремих пунктів Європейської соціальної хартії (переглянутої), до яких Україна не приєдналася.

3.33. Вживати заходів для вдосконалення системи пенсійного забезпечення, у тому числі пільгового пенсійного забезпечення, перерахунку та підвищення пенсій.

3.34. З метою запобігання поширення бідності серед працюючих, приймати нормативно-правові акти з питань основних напрямів державної цінової та тарифної політики, а також щодо регулювання цін і тарифів для населення, головними розробниками яких є центральні органи виконавчої влади та державні колегіальні органи, після обговорення у відповідних постійно діючих тристоронніх дорадчих органах, утворених за участю представників Сторін цієї Угоди.

3.35. Забезпечувати інформаційну відкритість та прозорість роботи фондів соціального страхування, Пенсійного фонду з метою отримання інформації застрахованими особами та страхувальниками, зокрема надання аналітичних матеріалів, статистичних даних про надходження та видатки страхових коштів за видами виплат та їх розмірів, соціальних послуг тощо.

3.36. Протягом півроку з дня підписання Угоди напрацювати узгоджені зміни до законодавства щодо справедливого порядку обчислення страхового стажу та заробітку для призначення (перерахунку) пенсій та інших страхових виплат за наявності заборгованості із сплати єдиного соціального внеску.

3.37. Спільно опрацювати питання впровадження ефективних механізмів профілактики настання страхових випадків з тимчасової втрати

працевдатності, від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань, у тому числі:

- їх впливу на зменшення видатків Фонду соціального страхування України на матеріальне забезпечення та соціальні послуги;

- фінансування санаторно-курортного лікування та оздоровлення застрахованих осіб (членів їх сімей) на принципах “гроші ходять за людиною” за рахунок коштів загальнообов’язкового державного соціального страхування.

3.38. Докласти спільних зусиль щодо поступового збільшення протягом 2019–2020 років мінімального розміру допомоги по безробіттю для застрахованих осіб до рівня, не нижчого від прожиткового мінімуму, встановленого законом для працевдатних осіб.

Кабінет Міністрів України зобов’язується:

3.39. Надавати Стороні роботодавців та профспілковій Стороні інформацію про:

3.39.1. Фактичний розмір прожиткового мінімуму на одну особу на місяць та для осіб, які належать до основних соціальних і демографічних груп населення (з урахуванням обов’язкових платежів), в цілому по Україні разом із відповідними розрахунками – щомісяця;

3.39.2. Основні показники рівня життя населення та бідності у цілому по Україні та в розрізі регіонів – щокварталу;

3.39.3. Стан розроблення та затвердження державних соціальних стандартів і нормативів – двічі на рік.

3.40. Проводити консультації із соціальними партнерами щодо змін законодавства з питань загальнообов’язкового державного соціального страхування, зокрема удосконалення управління фондами соціального страхування, розміру та розподілу єдиного соціального внеску, розмірів страхових виплат та надання послуг.

3.41. Підготувати узгоджені пропозиції щодо внесення змін до законодавства з метою забезпечення реалізації в повному обсязі прав працівників на визначені законом пільгове пенсійне забезпечення та інші соціальні гарантії, встановлення яких передбачено за результатами атестації робочих місць.

3.42. Продовжити звільнення фондів соціального страхування від фінансування видатків, що не мають страхового характеру або не спрямовані на профілактику страхових випадків та не пов’язані із забезпеченням діяльності фондів соціального страхування.

3.43. Опрацювати питання запровадження електронного реєстру листків непрацевдатності.

3.44. Спільно із соціальними партнерами опрацювати питання щодо реформування системи загальнообов’язкового державного соціального страхування, розвитку загальнообов’язкового державного соціального медичного страхування.

3.45. Розробити за участю сторін соціального діалогу та внести узгоджені законодавчі пропозиції щодо соціально-економічного захисту працівників охорони здоров'я в умовах реформування галузі.

Сторони рекомендують під час укладання галузевих (міжгалузевих), територіальних угод і колективних договорів включення до них зобов'язань щодо:

3.46. Додаткового соціального захисту ветеранів праці та людей похилого віку, малозабезпечених та інших вразливих категорій осіб.

3.47. Консультацій з представниками профспілкових організацій підприємств з питань фінансування та розвитку соціальної сфери підприємства.

Гуманітарні питання, молодіжна політика, задоволення духовних потреб населення

Сторони домовилися:

3.48. Вживати заходів для підвищення якості надання послуг з оздоровлення і відпочинку дітей, учнів і студентів із залученням всіх можливих джерел фінансування.

3.49. Підвищувати престижність робітничих професій та технічних спеціальностей серед молоді як фундаментальних в розвитку національної економіки.

3.50. Проводити щороку оздоровлення і відпочинок дітей із залученням додаткових джерел фінансування.

3.51. Забезпечити реалізацію Державної програми забезпечення молоді житлом на 2013–2020 роки з метою отримання молоддю пільгових довгострокових кредитів на будівництво (реконструкцію) і придбання житла шляхом залучення всіх можливих джерел фінансування та спрощення умов участі молоді у державній програмі пільгового довгострокового кредитування молодих сімей та одиноких молодих громадян на будівництво (реконструкцію) і придбання житла.

3.52. Сприяти покращенню соціальних гарантій особам, які навчаються, та молоді у частині рівня стипендіального забезпечення, оздоровлення, забезпечення житлом, працевлаштування та надання першого робочого місця.

3.53. Сприяти забезпеченню оздоровчої рухової активності населення, розвитку фізичної культури і спорту.

3.54. Створювати належні умови для розвитку фізичної культури і спорту на підприємствах різних форм власності.

3.55. Сприяти участі зайнятого працездатного населення у спортивно-масових заходах.

3.56. До кінця 2019 року підготувати узгоджені пропозиції стосовно законопроекту щодо впровадження підприємствами, установами та організаціями гендерного аудиту та планів гендерної рівності з урахуванням досвіду ЄС і відповідного інструментарію щодо його забезпечення.

Кабінет Міністрів України зобов'язується:

3.57. Провести консультації із сторонами соціального діалогу щодо:

3.57.1. Здешевлення вартості путівок до дитячих закладів оздоровлення та відпочинку;

3.57.2. Спеціальної процедури закупівель для дитячих закладів оздоровлення та відпочинку;

3.57.3. Вдосконалення механізму підтримки суб'єктів господарювання, які здійснюють оздоровлення дітей.

3.58. Врегулювати питання порядку користування студентами та учнями гуртожитками і використання житлової площі в них.

3.59. Під час планування бюджетних запитів розпорядниками бюджетних коштів передбачати видатки на відрахування профспілковим комітетам підприємств, установ та організацій на культурно-масову, фізкультурну та оздоровчу роботу в розмірах, встановлених колективними договорами, але не менше ніж зазначено у статті 44 Закону України "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності".

Кабінет Міністрів України та Сторона роботодавців зобов'язуються:

3.60. Вживати заходів з метою удосконалення профорієнтаційної роботи серед молоді, підвищення їх мотивації до трудової діяльності за професіями і спеціальностями, затребуваними на ринку праці.

Сторони рекомендують для включення до галузевих (міжгалузевих), територіальних угод і колективних договорів питання щодо:

3.61. Збереження соціального захисту та соціальної інфраструктури в період впровадження реформи децентралізації і утворення об'єднаних територіальних громад та недопущення необґрунтованих змін форми власності, закриття, перепрофілювання закладів культури, позашкільної освіти, сфери фізичної культури і спорту, у тому числі дитячо-юнацьких спортивних шкіл, а також скорочення робочих місць та незаконного масового звільнення їх працівників.

3.62. Проведення підприємствами, установами, організаціями гендерного аудиту та за його результатами складення планів гендерної рівності.

3.63. Оздоровлення та відпочинку дітей, у тому числі збереження мережі та відновлення роботи дитячих закладів оздоровлення та відпочинку.

3.64. Збільшення чисельності працевлаштованих на перше робоче місце випускників закладів освіти.

3.65. Виділення земельних ділянок для індивідуального будівництва і колективної забудови під молодіжний житловий комплекс у встановленому законом порядку.

3.66. Фінансування програм забезпечення населення доступним житлом.

3.67. Розвитку програм забезпечення молоді житлом.

3.68. Розвитку фізичної культури і спорту, спортивної інфраструктури та патріотичного виховання.

3.69. Передбачення коштів на фінансову підтримку місцевих осередків всеукраїнських громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості (ФСТ ДЮСШ) і спортивних споруд місцевого значення за рахунок коштів місцевих бюджетів.

3.70. Збереження та сприяння діяльності молодіжних центрів.

3.71. Розвитку культури, просвітництва, збереження закладів культури, бібліотек.

3.72. Надання доступних і якісних послуг по догляду за дітьми та іншими утриманцями з метою перерозподілу тягаря неоплачуваної роботи з жінки.

3.73. Фінансової підтримки місцевих осередків всеукраїнських фізкультурно-спортивних товариств, дитячо-юнацьких спортивних шкіл та інших громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості та спортивних споруд місцевого значення за рахунок коштів місцевих бюджетів.

3.74. Пільгового перевезення студентів закладів вищої освіти та учнів закладів професійної (професійно-технічної) освіти залізничним та автомобільним транспортом.

Розділ IV. Соціальний діалог

З метою визначення та узгодження позицій працівників, роботодавців, органів виконавчої влади та місцевого самоврядування під час прийняття рішень з трудових, соціальних, економічних питань.

Сторони домовилися:

4.1. Здійснювати соціальний діалог з питань формування та реалізації державної соціальної, економічної політики, регулювання трудових відносин у формах обміну інформацією, консультацій, колективних переговорів, узгоджувальних процедур.

4.2. Під час розроблення проектів законодавчих та інших нормативно-правових актів (далі – проекти актів) здійснювати узгоджувальні процедури у порядку, визначеному в додатку 5 до Угоди, та не допускати їх порушення.

4.3. Забезпечити проведення консультацій Сторін на всіх стадіях бюджетного процесу, формування макропоказників соціально-економічного розвитку України, підвищення ефективності роботи постійно діючої тристоронньої робочої групи для проведення консультацій з бюджетних питань.

4.4. Здійснювати обмін інформацією про виявлені факти порушень конвенцій Міжнародної організації праці, інших міжнародних договорів, учасником яких є Україна, та законодавства України щодо забезпечення прав і гарантій діяльності профспілок, організацій роботодавців, їх об'єднань з метою вжиття заходів до їх усунення.

4.5. Здійснювати безоплатно обмін наявною у Сторін інформацією, документами і матеріалами, статистичними даними з питань цієї Угоди для виконання взятих на себе зобов'язань та контролю за реалізацією Угоди іншими сторонами.

4.6. Надавати методичну допомогу сторонам соціального діалогу на всіх рівнях з питань колективно-договірного регулювання трудових і соціально-економічних відносин, укладення колективних угод і договорів та забезпечення їх виконання.

4.7. Внести законодавчі пропозиції щодо стимулювання суб'єктів соціально-трудова відносин до участі у колективно-договірному регулюванні, зокрема шляхом запровадження інституту поширення угод.

4.8. Здійснювати систематичне висвітлення у засобах масової інформації або на офіційних веб-сайтах домовленостей, досягнутих під час проведення консультацій і переговорів сторін соціального діалогу, та оприлюднення інформації про стан виконання взятих на себе зобов'язань.

4.9. Сприяти підвищенню ролі та ефективності Національної тристоронньої соціально-економічної ради, територіальних тристоронніх соціально-економічних рад, створенню галузевих (міжгалузевих) тристоронніх або двосторонніх соціально-економічних рад.

4.10. Вносити узгоджені пропозиції щодо удосконалення законодавства з питань соціального діалогу, колективно-договірного регулювання, вирішення колективних трудових спорів з урахуванням кращих європейських практик.

4.11. З метою сприяння підвищенню ефективності проведення соціального діалогу на всіх його рівнях, застосуванню кращих прикладів з європейської практики проводити спільні заходи з відповідної тематики.

Кабінет Міністрів України зобов'язується:

4.12. Надавати можливість уповноваженим представникам профспілкової Сторони та Сторони роботодавців представляти свою позицію на засіданнях Кабінету Міністрів України та Урядових комітетів.

4.13. Забезпечити у разі звернення репрезентативних всеукраїнських профспілок та їх об'єднань і/або репрезентативних об'єднань організацій роботодавців, утворення галузевих (міжгалузевих) тристоронніх або двосторонніх соціально-економічних рад.

Заключні положення

Сторони домовилися:

1. Забезпечити у межах своїх повноважень реалізацію Угоди відповідно до заходів щодо виконання її положень.

2. Забезпечити затвердження кожною Стороною заходів щодо реалізації положень Угоди.

3. У місячний строк після підписання Угоди спільно розробити критерії оцінки виконання її положень.

4. Здійснювати в рамках своїх повноважень контроль за виконанням Угоди згідно з Регламентом здійснення контролю за виконанням Генеральної угоди (додаток 6 до Угоди).

5. У разі необхідності надавати спільні роз'яснення щодо застосування окремих положень Угоди.

6. Рекомендувати сторонам соціального діалогу на галузевому і територіальному рівнях протягом трьох місяців після підписання Угоди привести у відповідність з її положеннями галузеві (міжгалузеві), територіальні угоди.

7. Рекомендувати включати до галузевих (міжгалузевих), територіальних угод і колективних договорів питання щодо врегулювання та вирішення трудових спорів (конфліктів) у позасудовому порядку.

8. Приєднання нових суб'єктів до Сторони роботодавців та профспілкової Сторони цієї Угоди здійснюється у порядку, визначеному кожною Стороною самостійно, з подальшим інформуванням інших Сторін.

9. Вносити зміни та доповнення до Угоди за взаємною згодою Сторін після проведення колективних переговорів.

10. Опублікувати Угоду в газеті "Урядовий кур'єр", інших засобах масової інформації та розмістити на офіційних веб-сайтах суб'єктів Сторін.

Угода підписана у трьох примірниках, які зберігаються у кожній із Сторін і мають однакову юридичну силу.

**Від
Сторони органів
виконавчої влади:**

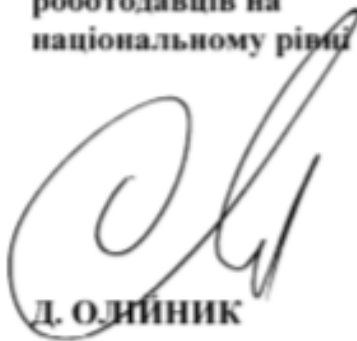
**Прем'єр-міністр
України**

В. ГРОЙСМАН

**Від
Сторони
роботодавців:**

**Голова Спільного
представницького
органу сторони
роботодавців на
національному рівні**

Д. ОЛИНИК

**Від
профспілкової
Сторони:**

**Голова Спільного
представницького
органу
репрезентативних
всеукраїнських
об'єднань профспілок
на національному рівні**

Г. ОСОВИЙ

**Міністр соціальної
політики України**

А. РЕВА

**Всеукраїнські об'єднання організацій роботодавців,
які входять до Спільного представницького органу
сторони роботодавців на національному рівні**

1. Федерація роботодавців України
2. Об'єднання організацій роботодавців України

**ПЕРЕЛІК
організацій роботодавців, які входять до складу
всеукраїнських об'єднань організацій роботодавців
(довідково)**

Територіальні організації роботодавців

1. Вінницьке обласне об'єднання організацій роботодавців
2. Волинське обласне об'єднання організацій роботодавців
3. Громадська організація “Об'єднання організацій роботодавців Луганської області”
4. Житомирська обласна організація роботодавців
5. Житомирське обласне об'єднання організацій роботодавців
6. Закарпатська обласна організація роботодавців “Рутенія”
7. Закарпатське обласне об'єднання організацій роботодавців “Краяни”
8. Запорізька обласна федерація роботодавців
9. Запорізький обласний союз промисловців і підприємців (роботодавців) “Потенціал”
10. Івано-Франківське обласне об'єднання організацій роботодавців
11. Київська міська асоціація роботодавців
12. Київське обласне об'єднання організацій роботодавців “Форум”
13. Київське обласне об'єднання організацій роботодавців
14. Кіровоградське обласне об'єднання організацій роботодавців
15. Львівське обласне об'єднання організацій роботодавців “Об'єднання роботодавців Львівської області”
16. Львівське обласне об'єднання організацій роботодавців
17. Миколаївська обласна організація роботодавців “Промисловці та підприємці Миколаївщини”
18. Об'єднання організацій роботодавців “Кіровоградське обласне об'єднання організацій роботодавців “Співробітництво”
19. Об'єднання організацій роботодавців “Полісся” Рівненської області
20. Об'єднання організацій роботодавців Волині
21. Об'єднання роботодавців Кіровоградської області
22. Об'єднання організацій роботодавців Донецької області
23. Об'єднання організацій роботодавців Житомирської області
24. Об'єднання організацій роботодавців Харківської області “Граніт”
25. Об'єднання організацій роботодавців Херсонщини

26. Об'єднання організацій роботодавців Хмельницької області
27. Обласне об'єднання організацій роботодавців “Закарпаття”
28. Організація роботодавців Вінницької області “Прогрес”
29. Організація роботодавців Київської області
30. Організація роботодавців Львівської області
31. Організація роботодавців Тернопільської області
32. Організація роботодавців Хмельницької області
33. Полтавське обласне об'єднання організацій роботодавців
34. Спілка об'єднань громадян “Об'єднання організацій роботодавців Одеської області”
35. Сумське обласне об'єднання організацій роботодавців
36. Федерація організацій роботодавців Дніпропетровщини
37. Федерація роботодавців міста Києва
38. Федерація роботодавців Чернівецької області
39. Федерація роботодавців Чернігівщини
40. Харківське обласне об'єднання організацій роботодавців “Слобожанщина”
41. Черкаське обласне об'єднання організацій роботодавців
42. Чернігівське обласне об'єднання організацій роботодавців
43. Рівненське обласне об'єднання організацій роботодавців “Роботодавці Рівненщини”

Галузеві організації роботодавців

1. Асоціація підприємств виробників та ремонтників сільськогосподарської техніки України
2. ВМГО “Українська ліга молодих підприємців”
3. Всеукраїнське галузеве об'єднання організацій роботодавців побутового обслуговування населення
4. Всеукраїнське галузеве об'єднання організацій роботодавців – виробників технічних засобів реабілітації та медичних виробів
5. Всеукраїнське галузеве об'єднання організацій роботодавців хімічної промисловості
6. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців санаторно-курортних та оздоровчих закладів
7. Всеукраїнське об'єднання обласних організацій роботодавців підприємств металургійного комплексу “Федерація металургів України”
8. Всеукраїнське об'єднання обласних організацій роботодавців підприємств гірничодобувної галузі “Федерація роботодавців гірників України”
9. Всеукраїнське об'єднання обласних організацій роботодавців підприємств легкої промисловості “Укрлегпром”
10. Всеукраїнське об'єднання обласних організацій роботодавців підприємств машинобудівної та металообробної галузей “Металіндустрія-Україна”
11. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Всеукраїнська Федерація роботодавців у сфері туризму України”
12. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Федерація роботодавців паливно-енергетичного комплексу України”

13. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Федерація роботодавців скляної промисловості України”
14. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Федерація роботодавців у сфері телерадіо-, видавничої, рекламної та інформаційної діяльності”
15. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Федерація роботодавців машинобудівної промисловості”
16. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Федерація роботодавців у сфері оцінки та землеустрою України”
17. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Федерація роботодавців автомобільної галузі”
18. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців автомобільного транспорту “Укравтотранс”
19. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців в сфері будівництва, проектування та архітектури
20. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців галузі культури, відпочинку та розваг “Всеукраїнська спілка підприємців індустрії розваг”
21. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців транспорту “Федерація роботодавців транспорту України”
22. Об'єднання організацій роботодавців “Всеукраїнська конфедерація роботодавців житлово-комунальної галузі України”
23. Об'єднання організацій роботодавців медичної та мікробіологічної промисловості України
24. Українська Федерація роботодавців охорони здоров'я
25. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців охоронної галузі “Федерація професіоналів безпеки”
26. Об'єднання організацій роботодавців авіаційної промисловості України
27. Всеукраїнське об'єднання обласних організацій роботодавців експертних та інспекційних організацій “Федерація роботодавців експертних та інспекційних організацій України”
28. Організація роботодавців “Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців у галузі деревообробки”
29. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців “Федерація роботодавців алкогольної галузі”
30. Всеукраїнське об'єднання організацій роботодавців у галузі вищої освіти
31. Всеукраїнська асоціація роботодавців
32. Міжнародна організація роботодавців підприємств галузі залізничного транспорту “Федерація залізничників України”

ПЕРЕЛІК
всеукраїнських об'єднань профспілок та їх членських організацій –
суб'єктів Генеральної угоди

Федерація професійних спілок України
(Голова Осовий Григорій Васильович)

1. Профспілка авіабудівників України
2. Профспілка авіапрацівників України
3. Профспілка працівників автомобільного транспорту та шляхового господарства України
4. Профспілка працівників автомобільного та сільськогосподарського машинобудування України
5. Профспілка працівників агропромислового комплексу України
6. Всеукраїнська профспілка адвокатів України
7. Профспілка працівників атомної енергетики та промисловості України
8. Профспілка працівників будівництва і промисловості будівельних матеріалів України
9. Всеукраїнська профспілка виробничників і підприємців
10. Профспілка працівників вугільної промисловості України
11. Профспілка працівників газових господарств України
12. Профспілка працівників геології, геодезії та картографії України
13. Профспілка працівників державних установ України
14. Профспілка працівників енергетики та електротехнічної промисловості України
15. Профспілка працівників житлово-комунального господарства, місцевої промисловості, побутового обслуговування населення України
16. Профспілка працівників зв'язку України
17. Профспілка працівників інноваційних і малих підприємств України
18. Профспілка працівників космічного та загального машинобудування України
19. Профспілка працівників культури України
20. Профспілка працівників лісових галузей України
21. Профспілка працівників лісового господарства України
22. Профспілка машинобудівників та приладобудівників України
23. Профспілка працівників машинобудування та металообробки України
24. Профспілка трудящих металургійної і гірничодобувної промисловості України
25. Профспілка працівників молодіжних житлових комплексів та комітетів місцевого самоврядування України
26. Профспілка робітників морського транспорту України
27. Профспілка працівників нафтової і газової промисловості України
28. Профспілка працівників оборонної промисловості України

29. Профспілка працівників освіти і науки України
30. Профспілка працівників охорони здоров'я України
31. Профспілка працівників Пенсійного фонду України
32. Профспілка працівників радіоелектроніки та машинобудування України
33. Профспілка працівників рибного господарства України
34. Українська профспілка працівників річкового транспорту
35. Профспілка працівників соціальної сфери України
36. Профспілка працівників споживчої кооперації України
37. Профспілка працівників суднобудування України
38. Профспілка таксистів України
39. Профспілка працівників текстильної та легкої промисловості України
40. Всеукраїнська профспілка працівників і підприємців торгівлі, громадського харчування та послуг
41. Всеукраїнська незалежна профспілка працівників транспорту
42. Українська федерація профспілкових організацій – профспілка працівників підприємств з іноземними інвестиціями, господарських товариств, організацій та установ
43. Всеукраїнська профспілка “Футбол України”
44. Профспілка працівників хімічних та нафтохімічних галузей промисловості України
45. Федерація профспілок Вінницької області
46. Федерація профспілок Волинської області
47. Дніпропетровське обласне об'єднання профспілок
48. Донецька обласна рада профспілок
49. Федерація профспілок Житомирської області
50. Закарпатська обласна рада профспілок
51. Запорізька обласна рада профспілок
52. Рада профспілок Івано-Франківської області
53. Київська міська рада профспілок
54. Київська обласна рада профспілок
55. Федерація профспілок Кіровоградської області
56. Федерація профспілок Луганської області
57. Об'єднання профспілок Львівщини
58. Миколаївська обласна рада профспілок
59. Федерація профспілок Одеської області
60. Полтавська обласна рада профспілок
61. Федерація профспілок Рівненської області
62. Сумська обласна рада профспілок
63. Тернопільська обласна рада профспілок
64. Об'єднання профспілок Харківської області
65. Херсонська обласна міжгалузева рада профспілок
66. Федерація профспілок Хмельницької області
67. Федерація профспілок Черкаської області
68. Чернівецька обласна рада профспілок
69. Федерація профспілкових організацій Чернігівської області

Федерація профспілок транспортників України
(Голова Бубняк Вадим Михайлович)

1. Профспілка залізничників і транспортних будівельників України
2. Профспілка “Федерація профспілок авіапрацівників радіолокації, радіонавігації і зв’язку України”
3. Всеукраїнська профспілка пілотів

Конфедерація Вільних профспілок України
(Голова Волинець Михайло Якович)

1. Незалежна профспілка гірників України
2. Вільна профспілка медичних працівників України
3. Вільна профспілка освіти і науки України
4. Всеукраїнська професійна спілка “Захист справедливості”
5. Вільна профспілка залізничників України
6. Вільна профспілка підприємців України
7. Всеукраїнська професійна спілка “Рідна земля”
8. Професійна спілка – Асоціація льотного складу цивільної авіації
9. Всеукраїнська професійна спілка “Незалежна медіа-профспілка України”
10. Всеукраїнська індустріальна профспілка
11. Всеукраїнський парламент працездатних інвалідів
12. Вільна профспілка працівників Київського метрополітену
13. Асоціація Вільних профспілок автотранспортників
14. Криворізька міська профспілка працівників промисловості
15. Професійна спілка “Соціальний захист трудящих”
16. Об’єднання незалежних профспілок авіапрацівників

Об’єднання всеукраїнських автономних профспілок
(Голова Широков Анатолій Іванович)

1. Вільна профспілка машиністів України
2. Профспілка працівників Збройних Сил України
3. Всеукраїнська професійна спілка працівників кооперації та інших форм підприємництва
4. Всеукраїнська професійна спілка органів державної фіскальної служби
5. Всеукраїнська профспілка працівників харчової, переробної промисловості та суміжних галузей
6. Всеукраїнська професійна спілка харчової та переробної промисловості
7. Професійна спілка працівників Національної Академії наук України
8. Всеукраїнська професійна спілка працівників малого та середнього бізнесу “Єднання”

Об'єднання всеукраїнських профспілок і профоб'єднань „Єдність”
(Голова Онищук Анатолій Семенович)

1. Незалежна галузева професійна спілка енергетиків України
2. Профспілка робітників морського транспорту України (об'єднана)
3. Всеукраїнська незалежна профспілка працівників сфери страхування та фінансової діяльності
4. Федерація морських професійних спілок України
5. Всеукраїнська профспілка правників

ПЕРЕЛІК І РОЗМІРИ ДОПЛАТ ТА НАДБАВОК
до тарифних ставок, окладів і посадових окладів працівників,
підприємств, установ і організацій, що мають міжгалузевий характер
(крім бюджетної сфери), для встановлення у галузевих (міжгалузевих),
територіальних угодах та колективних договорах

Найменування доплат і надбавок	Розміри доплат і надбавок
ДОПЛАТИ:	
За суміщення професій (посад)	доплата одному працівнику не обмежується максимальним розміром і встановлюється в межах економії фонду заробітної плати за тарифною ставкою і окладом суміщеної посади працівника
За розширення зони обслуговування або збільшення обсягу робіт	розмір доплати одному працівнику не обмежується і визначається наявністю економії за тарифними ставками і окладами, які могли б виплачуватися за умови дотримання нормативної чисельності працівників
За виконання обов'язків тимчасово відсутнього працівника	до 100 відсотків тарифної ставки (окладу, посадового окладу) відсутнього працівника
За роботу у важких і шкідливих та особливо важких і особливо шкідливих умовах праці	за роботу у важких і шкідливих умовах праці — 4, 8 і 12 відсотків тарифної ставки (окладу) за роботу в особливо важких і особливо шкідливих умовах праці — 16, 20 і 24 відсотки тарифної ставки (окладу)
За інтенсивність праці	до 12 відсотків тарифної ставки (окладу)
На період освоєння нових норм трудових затрат	підвищення відрядних розцінок до 20 відсотків підвищення тарифних ставок до 10 відсотків

<p>За керівництво бригадою (бригадиру, не звільненому від основної роботи)</p>	<p>доплата диференціюється залежно від кількості робітників у бригаді (до 10, понад 10, понад 25 осіб) конкретний розмір доплати: визначається галузевими (міжгалузевими), територіальними угодами залежно від розміру ставки розряду, присвоєного бригадиру якщо чисельність ланки становить більше ніж п'ять осіб, ланковим встановлюється доплата в розмірі до 50 відсотків відповідної доплати бригадира</p>
<p>За роботу у вечірній час — з 18 до 22 години (при багатозмінному режимі роботи)</p>	<p>20 відсотків годинної тарифної ставки (окладу, посадового окладу) за кожну годину роботи в такий час</p>
<p>За роботу в нічний час</p>	<p>35 відсотків годинної тарифної ставки (посадового окладу) за кожну годину роботи в цей час</p>
<p>НАДБАВКИ:</p>	
<p>За високу професійну майстерність</p>	<p>диференційовані надбавки до тарифних ставок (окладів) робітників: III розряду — 12 відсотків IV розряду — 16 відсотків V розряду — 20 відсотків VI і вищих розрядів — 24 відсотки тарифної ставки (окладу)</p>
<p>За класність водіям легкових і вантажних автомобілів, автобусів</p>	<p>водіям: 2-го класу — 10 відсотків, 1-го класу — 25 відсотків установленної тарифної ставки за відпрацьований водієм час</p>
<p>За класність машиністам електровозів, тепловозів, електропоїздів, дизель-поїздів</p>	<p>до 25 відсотків установленної тарифної ставки за відпрацьований машиністом час</p>
<p>За високі досягнення у праці</p>	<p>до 50 відсотків посадового окладу</p>
<p>За виконання особливо важливої роботи на певний термін</p>	<p>до 50 відсотків посадового окладу</p>

Регламент ведення колективних переговорів щодо встановлення розміру мінімальної заробітної плати

1. Ведення переговорів з підготовки пропозицій щодо встановлення розмірів мінімальної заробітної плати здійснюється спільною робочою комісією повноважних представників Сторін (далі – Комісія).

2. Склад Комісії повинен бути сформований з рівної кількості представників Сторін (по 8 осіб) та затверджений не пізніше 5 березня року, що передує наступному бюджетному періоду, керівниками робочих комісій Сторін.

3. Організаційне забезпечення першого засідання Комісії, яке проводиться до 20 березня року, що передує наступному бюджетному періоду, покладається на Мінсоцполітики.

Дата та місце проведення наступного засідання визначається Сторонами.

4. Кожна із Сторін обирає або призначає співголову Комісії та його заступника, які уповноважені підписувати протоколи та рішення Комісії.

Засідання Комісії ведуть почергово співголови комісії від Сторін, а у разі їх відсутності – заступники.

5. Переговори проводяться поетапно:

до подання до Мінфіну уточнених основних прогнозних макропоказників економічного і соціального розвитку України на середньостроковий період (до 15 квітня року, що передує плановому);

до подання до Кабінету Міністрів проекту Бюджетної декларації на відповідний період (до 15 травня року, що передує плановому);

до подання Кабінетом Міністрів на розгляд Верховною Радою проекту Закону про Державний бюджет України на відповідний рік, в якому визначено розмір мінімальної заробітної плати.

Кількість засідань на кожному етапі визначається Сторонами за необхідністю.

6. Реєстрація членів Комісії проводиться кожною із Сторін перед початком переговорів, а також може повторно проводитися в ході переговорів (у разі необхідності з'ясування наявності кворуму).

Засідання є правомочним, якщо в ньому бере участь більше половини представників від кожної Сторони.

7. Переговори проводяться у формі відкритих засідань.

Сторони можуть запрошувати на засідання експертів, консультантів з окремих питань, яким може надаватися право на виступ за згодою співголів.

Сторона на запит інших Сторін повинна надати статистичну інформацію в обсягах, визначених Планом державних статистичних спостережень, а також інформаційно-аналітичні матеріали, які сприятимуть переговорам. Зазначені матеріали повинні бути надані протягом 10 днів з дня надходження запиту.

8. Члени Комісії беруть участь в обговоренні з почерговим викладенням своєї позиції, аргументованої розрахунками та іншими інформаційно-аналітичними матеріалами.

Першим викладає позицію орган виконавчої влади у сфері соціальної політики, як вищий орган у системі органів виконавчої влади, що забезпечує проведення в державі політики у сфері праці та зайнятості населення, соціального захисту.

Позиції Сторін повинні ґрунтуватися на нормах Конституції України, законів України, зокрема: “Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії”, “Про прожитковий мінімум”, “Про оплату праці”, Кодексу законів про працю України та міжнародних договорів, ратифікованих в Україні.

Тривалість часу для виступів:

для співголів комісії – до 10 хвилин,

членів комісії – до 5 хвилин,

повторних виступів – до 3 хвилин.

9. Дата проведення та попередній порядок денний наступного засідання визначається Сторонами на черговому засіданні Комісії.

Порядок денний кожного засідання у разі потреби може за взаємною згодою Сторін коригуватися на початку роботи.

Щороку на першому засіданні:

1) утворюється секретаріат Комісії;

2) заслуховується і протоколюється повідомлення представника сторони органів виконавчої влади про:

законодавство щодо визначення розміру мінімальної заробітної плати;

прогнозі макроекономічні показники розвитку економіки;

пропозиції щодо базових параметрів та критеріїв для визначення розміру мінімальної заробітної плати, обґрунтовані розрахунки його розміру.

10. Рішення Комісії протягом п'яти робочих днів оформляються протоколом, який ведеться на кожному засіданні і підписується співголовами Комісії або їх заступниками, які вели переговори. Рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало більше ніж половина членів Комісії від кожної Сторони.

11. Протоколи засідань Комісії складаються у трьох примірниках – по одному кожній Стороні; протокол тиражується кожною Стороною самостійно і його копія надається членам Комісії до наступного засідання.

12. За підсумками останнього засідання Комісії Сторони можуть спільно або самостійно інформувати засоби масової інформації.

13. Кожна із Сторін під час засідань має право брати додаткові перерви до 30 хвилин для проведення внутрішніх консультацій з обговорюваного питання, але не більше однієї години (сумарно) за засідання.

14. Переговори можуть перериватися за ініціативою Сторін чи однієї із Сторін на погоджений між ними строк з метою додаткового вивчення аргументів та інформації, проведення консультацій без зміни кінцевого строку роботи Комісії.

15. Перегляд узгоджених і прийнятих на засіданнях рішень допускається лише за спільною згодою Сторін, якщо за це проголосувало не менше ніж дві третини членів Комісії від кожної Сторони.

16. На останньому засіданні комісії формуються остаточні домовленості або розбіжності і оформляється заключний протокол. Заключний протокол передається Сторонам для розгляду на засіданнях робочих комісій.

17. У разі незгодження позицій Сторін за результатами роботи Комісії Сторони проводять додаткові консультації і переговори.

18. У разі розбіжності позицій Сторін Кабінет Міністрів додає до законопроекту про державний бюджет України на відповідний рік довідку про позиції Сторін.

ПОРЯДОК
здійснення узгоджувальних процедур під час розроблення проектів
законодавчих та інших нормативно-правових актів

1. Міністерство, інший центральний орган виконавчої влади, який є головним розробником (далі – Головний розробник) проекту закону, іншого нормативно-правового акта (далі – проект акта), забезпечує проведення узгоджувальних процедур із профспівковою Стороною та Стороною роботодавців з питань формування та реалізації державної соціальної та економічної політики, регулювання трудових, соціальних, економічних відносин відповідно до цього Порядку, Закону України “Про соціальний діалог в Україні”, Регламенту Кабінету Міністрів України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 р. № 950, та Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 р. № 731.

2. При утворенні робочої групи з розробки проекту акта профспівкова Сторона та Сторона роботодавців мають право делегувати до її складу своїх представників.

3. Головний розробник надсилає у процесі розроблення проекти актів профспівковій Стороні та Стороні роботодавців із зазначенням строку подання пропозицій і зауважень.

Строк встановлюється відповідно до вимог Регламенту Кабінету Міністрів України, визначених для центральних органів виконавчої влади.

У разі, коли Головний розробник в листі зазначає менший ніж визначено Регламентом Кабінету Міністрів України строк розгляду проекту акта, він зобов’язаний вказати причину та характер терміновості його розгляду, пріоритетності та строків виконання завдань, установлених актами законодавства, протокольними рішеннями Кабінету Міністрів України, дорученнями Прем’єр-міністра України.

4. Проекти актів розглядаються профспівковою Стороною та Стороною роботодавців у визначений Головним розробником строк.

У разі, коли профспівкова Сторона, Сторона роботодавців у встановлений розробником строк не висловила позицію щодо проекту акта, проект вважається погодженим без зауважень за вмовчанням, крім випадків, коли Головним розробником не дотримано вимог, передбачених частиною третьою пункту 3 цього Порядку.

5. Головний розробник проекту акта розглядає пропозиції та зауваження Сторін і за наявності розбіжностей у позиціях Сторін щодо проекту нормативно-правового акту вживає узгоджувальні заходи для їх врегулювання.

6. З метою проведення узгоджувальних заходів (консультацій, нарад, робочих зустрічей) або утворення робочої групи з питань узгодження позицій сторін щодо змісту проекту акта Головний розробник звертається до

профспілкової Сторони та Сторони роботодавців із пропозицією делегувати представників:

- для участі у запланованих заходах (зазначає дати їх проведення);
- до складу робочої групи (у разі її утворення).

7. Профспілкова Сторона і Сторона роботодавців надають у зазначений Головним розробником строк пропозиції стосовно своїх представників для участі у запланованих заходах, до складу робочої групи.

8. Головний розробник під час узгоджувальних заходів, засідань робочих груп забезпечує можливість висловлення представниками сторін пропозицій, зауважень до проекту акта та їх спільне обговорення.

Регламент здійснення контролю за виконанням Генеральної угоди

1. Контроль за виконанням Генеральної угоди (далі – Угода) здійснюється Спільною робочою комісією, яка вела переговори щодо її укладення (далі – СРК).

2. Кожна Сторона самостійно визначає оцінку стану виконання положень Угоди.

3. Засідання СРК з підбиття підсумків виконання Угоди проводиться щопівроку (як правило, у березні та у вересні) після прийняття Сторонами узгодженого рішення щодо дати і місця його проведення.

4. Засідання СРК Сторін з підбиття підсумків виконання Угоди є правоможним, якщо в ньому беруть участь не менше 5 повноважних представників від кожної Сторони особисто та з урахуванням письмових доручень на право голосу – не менше 10 представників від Сторони.

5. З метою визначення стану виконання зобов'язань (домовленостей) Сторін за підсумками роботи у відповідному звітному періоді застосовуються розроблені та узгоджені Сторонами критерії оцінки виконання положень Угоди.

6. Матеріали до розгляду на засіданні СРК з підбиття підсумків виконання Угоди готує Секретаріат СРК на основі інформації Сторін (“Перелік положень Угоди, оцінка виконання яких узгоджена сторонами”, “Перелік положень Угоди, в оцінці виконання яких є розбіжності”).

7. Матеріали надсилаються представникам Сторін електронною поштою відповідними членами Секретаріату СРК.

8. Прийняття рішень щодо оцінки виконання положень Угоди здійснюється шляхом голосування кожною Стороною окремо. Рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувало не менше 8 осіб від кожної сторони.

9. Рішення СРК оформлюється протоколом, який підписується особами, що вели засідання.

10. Протоколи засідань СРК складаються в чотирьох оригінальних примірниках – по одному кожній із Сторін та керівнику Секретаріату СРК.

11. До протоколу вносяться прийняті рішення щодо оцінки стану виконання положень Угоди.

12. З метою інформування про результати засідань кожна зі Сторін оприлюднює відповідні матеріали.

13. За результатами підбиття підсумків виконання Угоди кожна зі Сторін забезпечує реалізацію взятих зобов'язань та виконання рішень СРК.

14. У разі необхідності кожна зі Сторін має право звертатися до іншої Сторони (Сторін) з питань реалізації Угоди, ініціювати проведення консультацій. Зазначене звернення є обов'язковим для розгляду Стороною (Сторонами), якій (яким) воно подане.

Перелік неузгоджених положень проекту Генеральної угоди

№ з/п	Профспілкова Сторона	Сторона роботодавців	Сторона органів виконавчої влади
<i>Розвиток економіки і вітчизняного виробництва, зростання продуктивної зайнятості</i>			
1.	<p>Підтримується редакція Сторони роботодавців</p> <p>Метою законопроекту є використання інвестиційних ресурсів держави для розвитку національної економіки шляхом реалізації ідеї “Купуй українське”, у рамках реалізації державних інфраструктурних проектів, співпраці з державними монополіями. Знайшло відображення у Меморандумі, підписаному за результатами зустрічі Федерації профспілок України з Федерацією роботодавців України від 20.11.2018.</p>	<p>(п. 8) – сприяти прийняттю законопроекту “Купуй українське – плати українцям” від 17.10.2017 № 7206;</p>	<p>Виключити</p> <p>Прийняття проекту Закону може призвести до недопущення, обмеження, спотворення чи усунення конкуренції у сфері публічних закупівель. Перевага буде надаватися учаснику, який підтвердив показник локалізації виробництва, незважаючи на більшу вартість товару. Окрім того, наявність коефіцієнту корекції під час здійснення оцінки тендерних пропозицій учасників, який має бути підтверджений відповідними довідками, створить додаткові бар’єри для участі в закупівлях.</p> <p>Норми проекту акта не відповідають міжнародним зобов’язанням України, передбаченим низкою документів, зокрема: Угодою СОТ про державні закупівлі (GPA – Government Procurement Agreement), Угодою про Асоціацію між Україною та ЄС, Угодою про вільну торгівлю між Україною та Канадою.</p> <p>Законопроект суперечить загальним принципам Європейського Союзу у сфері закупівель.</p> <p>Згідно зі статтею 42 Конституції України держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності та відповідно до вимог статті 25 Господарського кодексу України підтримує конкуренцію як змагання між суб’єктами господарювання. Крім того, органам державної влади і органам місцевого самоврядування, що регулюють відносини у сфері господарювання, забороняється приймати акти або вчиняти дії, що визначають привілейоване становище суб’єктів господарювання тієї чи іншої форми власності, або ставлять у нерівне становище окремі категорії суб’єктів господарювання чи іншим способом порушують правила конкуренції.</p>

			На даний час, законодавством України створені механізми для забезпечення розвитку суб'єктів господарювання України задля підвищення конкурентоздатності національного виробника з урахуванням дотримання міжнародних зобов'язань України.
	Кабінет Міністрів України зобов'язується:		
2.	Підтримується редакція Сторони органів виконавчої влади Незважаючи на виділені кошти у Державному бюджеті на 2018 та 2019 роки, Експортно-кредитне агентство не запрацювало у повній мірі.	(п. 27) – забезпечити функціонування Експортно-кредитного агентства;	Викласти в редакції: “Кабінет Міністрів України здійснюватиме заходи з організації функціонування Експортно-кредитного агентства в Україні.”.
3.	Викласти в редакції: - спростити доступ бізнес-абонентів до електромереж і газорозподільної системи; (Преамбула була “Сторони домовилися”)	(п. 51) створити законодавчі умови для спрощення та здешевлення доступу бізнес-абонентів до електромереж і газорозподільної системи;	Виключити 11.06.2017 набрав чинності Закон України “Про ринок електричної енергії”, яким, зокрема, передбачено врегулювання питань приєднання електроустановок замовників до електричних мереж. На виконання норм цього Закону затверджено Методику (порядок) формування плати за приєднання до системи передачі та системи розподілу (постанова НКРЕКП від 18.12.2018 № 1965). Прийняття Методики дозволило створити прозорі та недискримінаційні умови визначення плати за приєднання електроустановок замовників (користувачів системи передачі та систем розподілу) до електричних мереж, забезпечило можливість визначення вартості послуги з приєднання на етапі планування створення бізнесу, недопущення порушень і зловживань оператором системи передачі та операторами систем розподілу при визначенні вартості послуг з приєднання електроустановок замовників до електричних мереж, а також забезпечило рівноправне становище суб'єктів ринку послуг з приєднання до електричних мереж. Взаємовідносини між замовниками послуг з приєднання до газорозподільної системи та операторами газорозподільних

			систем на сьогодні врегульовано Законом України “Про ринок природного газу”, Кодексом газорозподільних систем (постанова НКРЕКП від 30.09.2015 № 2494) та Методологією встановлення плати за приєднання до газотранспортних і газорозподільних систем (постанова НКРЕКП від 24.12.2015 № 3054, що набрала чинності 08.04.2016), якими створено сприятливі законодавчі умови та максимально спрощено механізм для отримання замовниками послуги з приєднання можливості технічного доступу до газорозподільних систем операторів газорозподільних систем. Крім того, зазначеними актами передбачена можливість замовнику самостійно обирати організації, які будуть здійснювати розробку проектно-кошторисної документації та виконувати будівельно-монтажні роботи.
4.	Підтримується пропозиція Сторони роботодавців	(п. 59) - створення умов для зацікавленості роботодавця у найманому працівнику з числа: ... (п. 61) молоді шляхом економічного стимулювання роботодавця, зокрема через надання компенсації зі сплати єдиного соціального внеску.	Виключити Статтею 26 Закону України “Про зайнятість населення” передбачено механізм стимулювання роботодавців до працевлаштування на створені нові робочі місця осіб, які мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню.
	Кабінет Міністрів України зобов’язується:		
5.	Підтримується пропозиція Сторони роботодавців	(п. 73) - врегулювати питання, пов’язане із збереженням середньої заробітної плати мобілізованим працівникам шляхом перекладення зобов’язань від роботодавця на кошти державного бюджету;	Виключити Реалізація потребуватиме додаткових видатків з державного бюджету, реальні джерела покриття яких відсутні. Збереження місця роботи, посади і середнього заробітку на підприємстві, в установі, організації, фермерському господарстві, сільськогосподарському виробничому кооперативі незалежно від підпорядкування та форми власності і у фізичних осіб – підприємців здійснюється роботодавцями.

			Кабінет Міністрів України не має повноважень своїм нормативно-правовим актом вирішувати питання зі збереженням середньої заробітної плати мобілізованим працівникам шляхом перекладення зобов'язань роботодавця на кошти державного бюджету.
Оплата праці			
	Сторони домовились:		
6.	<p>13. Протягом 2019 року напрацювати пропозиції щодо змін до законодавства з метою забезпечення справедливої диференціації оплати праці та розподілу доходів від господарської діяльності на підприємствах, зокрема державної та комунальної форм власності.</p> <p>Сторони рекомендують включати до галузевих (міжгалузевих), територіальних угод та колективних договорів норми щодо: Забезпечення справедливої диференціації оплати праці та розподілу доходів від господарської діяльності на підприємствах шляхом визначення співвідношення максимальних середньорічних розмірів заробітної плати працівників керівного складу до середньорічних розмірів заробітної плати у одного роботодавця не більше 1:15.</p>	<p>Виключити Питання диференціації оплати праці на конкретному підприємстві визначається власником або уповноваженими ним особами з урахуванням вимог чинного законодавства, положень галузевої угоди, колективного договору (у разі наявності таких угод, договорів). У державному секторі економіки підходи до оплати праці керівників державних підприємств визначаються окремими рішеннями Уряду. Відповідно включення запропонованої норми до галузевих (міжгалузевих), територіальних угод та колективних договорів буде у значній мірі поширюватись лише на недержавний сектор економіки. Питання розподілу доходів від результатів господарської діяльності визначається виключно статутними документами господарських</p>	<p>Сторони рекомендують для включення до галузевих (міжгалузевих), територіальних угод та колективних договорів питання щодо: Забезпечення справедливої диференціації оплати праці та розподілу доходів від господарської діяльності на підприємствах шляхом визначення співвідношення максимальних середньорічних розмірів заробітної плати працівників керівного складу до середньорічних розмірів заробітної плати у одного роботодавця не більше 1:15.</p>

		товариств та інших суб'єктів господарювання з урахуванням вимог законодавства України. Крім того, питання розподілу чистого прибутку господарських товариств з державною часткою у статутному капіталі визначається окремими рішеннями Уряду з урахуванням обсягу доходів, передбачених у державному бюджеті на плановий бюджетний період.	
Гідні умови праці та соціальний захист працюючих			
підрозділ „Соціальний захист працюючих”			
Рекомендувати під час укладання галузевих, (міжгалузевих) територіальних угод і колективних договорів включення до них зобов'язань щодо:			
7.	57.3. Забезпечення участі представників профспілкових організацій у розробці і внесенні змін до: 57.3.1. статутів суб'єктів господарювання у частині реалізації повноважень трудового колективу щодо кадрової політики на підприємстві; представлення інтересів працівників та захисту їх трудових та соціально-економічних прав; 57.3.2. внутрішніх документів підприємств, установ або організацій (правил трудового розпорядку, програм розвитку персоналу тощо); 57.3.3. формування, розподілу і використання прибутку підприємства.	Виключити Питання врегульовані чинним законодавством.	Виключити Питання участі представників профспілкових організацій у роботі органів суб'єктів господарювання врегульовані законами України “Про управління об'єктами державної власності” та “Про акціонерні товариства” (далі – Закон). Зокрема частиною 1 статті 55 Закону визначено, що у засіданні наглядової ради на її запрошення з правом дорадчого голосу можуть брати участь представники профспілкового або іншого уповноваженого трудовим колективом органу, який підписав колективний договір від імені трудового колективу. Частиною 3 статті 59 Закону передбачено, що представник профспілкового або іншого уповноваженого трудовим колективом органу, який підписав колективний договір від імені трудового колективу, має право бути присутнім на засіданнях колегіального виконавчого органу. Запропоновані положення не відповідають законодавству України.

			<p>Згідно із частиною 1 статті 1 Закону порядок створення, діяльності, припинення, виділу акціонерних товариств, їх правовий статус, права та обов'язки акціонерів визначаються цим Законом.</p> <p>Відповідно до частини 1 статті 3 Закону, акціонерне товариство – господарське товариство, статутний капітал якого поділено на визначену кількість часток однакової номінальної вартості, корпоративні права за якими посвідчуються акціями.</p> <p>Статтею 25 Закону визначено права акціонерів - власників простих акцій. Зокрема, відповідно до частини 1 статті 25 Закону, кожною простою акцією акціонерного товариства її власнику - акціонеру надається однакова сукупність прав, включаючи права, зокрема на участь в управлінні акціонерним товариством. Вищим органом акціонерного товариства є загальні збори.</p> <p>Статтею 33 Закону визначена компетенція загальних зборів. Відповідно до частини 2 статті 33 Закону, до виключної компетенції загальних зборів належить, зокрема, внесення змін до статуту товариства; затвердження положень про загальні збори, наглядову раду, виконавчий орган та ревізійну комісію (ревізора) товариства тощо.</p>
8.	<p>(п.62) 44. Підготувати за участю та погодженням сторін соціального діалогу:</p> <ul style="list-style-type: none"> - методику розрахунків тарифів і корегувальні коефіцієнти для оплати надання медичних послуг та лікарських засобів за програмою медичних гарантій; - порядок призначення та надання медичної субсидії для оплати необхідних пацієнту медичних послуг та лікарських засобів, що не включені до програми медичних гарантій. 	<p>Підтримується позиція Сторони органів виконавчої влади</p>	<p>Виключити</p> <p><i>Щодо методики розрахунку тарифів і коригувальних коефіцієнтів для оплати надання медичних послуг та лікарських засобів за програмою медичних гарантій</i></p> <p>27.12.2017 Кабінетом Міністрів України прийнято постанову № 1075 “Про затвердження Методики розрахунку вартості послуги з медичного обслуговування”.</p> <p><i>Щодо порядку призначення та надання медичної субсидії для оплати необхідних пацієнту медичних послуг та лікарських засобів, що не включені до програми медичних гарантій</i></p> <p>Пропонується розглянути питання щодо порядку призначення та надання медичної субсидії після</p>

			затвердження програми медичних гарантій для всіх рівнів надання медичної допомоги (реалізація державних гарантій медичного обслуговування населення за програмою медичних гарантій відповідно до Закону України “Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення” буде здійснюватися з 01.01.2020 для всіх видів медичної допомоги).
	Кабінет Міністрів зобов’язується:		
9.	(п. 80) 52 та п. б/н. Опрацювати питання щодо пенсійного забезпечення осіб, які за раніше діючим законодавством користувалися правом на пенсію за вислугу років, у тому числі участі їх у професійних пенсійних програмах.	Підтримується позиція Сторони органів виконавчої влади	Викласти в редакції: “Опрацювати питання щодо можливості сплати внесків до недержавного пенсійного фонду за працівників, зайнятих на роботах, виконання яких призводить до втрати професійної працездатності або придатності до настання віку, що дає право на пенсію за віком, або за результатами атестації робочих місць за умовами праці, а також щодо осіб, які за раніше діючим законодавством користувалися правом на пенсію за вислугу років з метою дострокового їх виходу на пенсію за віком.”.
10.	Професійна спілка працівників охорони здоров’я України наполягає на включенні до проекту Генеральної Угоди пункту в наступній редакції: “3.44. Розробити та затвердити Державну цільову програму соціально-економічного захисту працівників охорони здоров’я в умовах реформування галузі.”. <i>Обґрунтування.</i> Єдиним обмеженням прийняття пропозиції Профспілки, є пункт 12 Заходів щодо ефективного та раціонального використання державних коштів, передбачених для утримання органів державної влади та інших державних органів, утворених органами державної влади підприємств, установ та організацій, які використовують кошти державного бюджету (Додаток до постанови Кабінету Міністрів	Виключити Підтримується позиція Сторони органів виконавчої влади.	Виключити Пунктом 12 Заходів щодо ефективного та раціонального використання державних коштів, передбачених для утримання органів державної влади та інших державних органів, утворених органами державної влади підприємств, установ та організацій, які використовують кошти державного бюджету, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11.10.2016 № 710, передбачено припинення підготовки проектів нових державних цільових програм або внесення змін до затверджених цільових програм, що потребують додаткового фінансування з державного бюджету. Разом з тим слід зазначити, що відповідно до Закону України від 19.10.2017 № 2168–VIII “Про державні гарантії медичного обслуговування населення” визначено державні фінансові гарантії надання необхідних пацієнтам послуг з медичного обслуговування та лікарських засобів належної

<p>України від 11 жовтня 2016 р. № 710) (далі - Заходи).</p> <p>Так, пунктом 12 Заходів встановлено:</p> <p>“12. Припинення підготовки проектів нових державних цільових програм або внесення змін до затверджених цільових програм, що потребують додаткового фінансування з державного бюджету, крім Програми, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 29 жовтня 2003 р. № 1684, Загальнодержавної програми зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС та перетворення об’єкта “Укриття” на екологічно безпечну систему, Державної цільової програми подолання депресивності м. Токмака Запорізької області на 2018–2022 роки та Загальнодержавної цільової екологічної програми поводження з радіоактивними відходами та Державної цільової програми утилізації компонентів рідкого ракетного палива (гептилу) на період до 2020 року.”.</p> <p>Слід зазначити, що до наведеного пункту Заходів неодноразово вносилися зміни (згідно з Постановами Кабінету Міністрів України від 20.09.2017 № 702, від 05.12.2018 № 1014, від 18.12.2018 № 1104), яким розширювався перелік програм, на які не поширюється встановлене обмеження.</p> <p>А тому вважаємо, що Кабінет Міністрів України має відповідні повноваження щодо реалізації відповідного пункту проекту Генеральної Угоди у запропонованій Профспілкою редакції.</p> <p>Водночас, зазначаємо, що нинішній рівень соціального захисту медичних працівників є недостатнім, не враховує умов сьогодення, не задовольняє професійних та матеріальних</p>		<p>якості за рахунок коштів Державного бюджету України за програмою медичних гарантій.</p> <p>Реалізація державних гарантій медичного обслуговування населення за програмою медичних гарантій для всіх видів медичної допомоги має здійснюватися з 1 січня 2020 року.</p> <p>Питання соціально-економічного захисту працівників охорони здоров’я має опрацьовуватися в рамках реалізації заходів реформи фінансування системи охорони здоров’я.</p>
--	--	---

<p>потреб медичних працівників відповідно до значущості їх професійної діяльності для суспільства. Заробітна плата працівників державних та комунальних закладів охорони здоров'я залишається впродовж багатьох років на вкрай низькому рівні порівняно з працівниками інших галузей.</p> <p>Таким чином, враховуючи, наявну потребу у сталому забезпеченні галузі охорони здоров'я висококваліфікованими фахівцями, підвищенню привабливості професій медичного працівника, необхідні реальні державні гарантії таким особам соціального захисту.</p> <p>Реформування галузі підвищує навантаження на медичних працівників, збільшує інтенсивність праці і це при тому, що сьогодні лікарі та молодший медичний персонал постійно виконують роботу в умовах підвищеного нервово-емоційного навантаження і для них притаманний синдром “професійного вигорання”, який призводить до погіршення їх здоров'я, підвищеного ризику професійної захворюваності.</p> <p>Такий стан є причиною відтоку висококваліфікованих фахівців та зниження престижності роботи медика.</p> <p>Тому вкрай необхідним є забезпечення гідного рівня соціального захисту працівників охорони здоров'я, мінімізації негативних наслідків реформування галузі, у тому числі і шляхом розробки та прийняття Державної цільової програми соціально-економічного захисту працівників охорони здоров'я в умовах реформування галузі.</p>		
---	--	--

<i>підрозділ „Гуманітарні питання, молодіжна політика, задоволення духовних потреб населення”</i>		
Кабінет Міністрів зобов’язується:		
11.	<p>(п. 115). При плануванні Державного бюджету України на відповідний рік передбачати видатки на:</p> <p>(п. 116) - фінансування галузі освіти в обсягах відповідно до вимог Закону України “Про освіту”;</p> <p>(п. 117) - фінансування загальноосвітніх шкіл з чисельністю учнів до 25 осіб за рахунок освітньої субвенції незалежно від їх ступеня;</p> <p>(п. 118) - на фінансування підготовки кадрів у професійно-технічних навчальних закладах за професіями загальнодержавного значення;</p> <p>(п. 119) - оновлення матеріально-технічної бази професійно-технічних закладів та інших навчальних закладів (закладів освіти), в т. ч. з метою підвищення престижності робітничих професій;</p> <p>(п. 120) - надання кредитів на здобуття вищої освіти;</p> <p>(п. 122) - фінансову підтримку розвитку культури і мистецтва;</p>	<p>Підтримується позиція Сторони органів виконавчої влади</p> <p>Викласти в редакції: “(п. 115) Щороку передбачати в Державному бюджеті України відповідно до можливостей його доходної частини на відповідний рік кошти на: (п. 116) - фінансування галузі освіти в обсягах відповідно до вимог Закону України “Про освіту”; (п. 118) - на фінансування підготовки кадрів у професійно-технічних навчальних закладах за професіями загальнодержавного значення; (п. 119) - оновлення матеріально-технічної бази професійно-технічних закладів та інших навчальних закладів (закладів освіти), в т. ч. з метою підвищення престижності робітничих професій; (п. 120) - надання кредитів на здобуття вищої освіти; (п. 122) - фінансову підтримку розвитку культури і мистецтва.”.</p> <p>п. 117 виключити. Пунктом 4 Прикінцевих положень Закону України від 24.12.2015 № 911 “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України” визначено, що з 1 вересня 2016 року фінансування загальноосвітніх навчальних закладів (крім закладів початкової школи), кількість учнів у яких становить менше 25 осіб, за рахунок освітньої субвенції не здійснюється. Зазначене пов'язано з оптимізацією мережі загальноосвітніх навчальних закладів за рахунок об'єднання малокомплектних шкіл, зміни їх типу та/або ступеня, реорганізації тощо з метою підвищення якості освіти.</p>
12.	<p>(п. 123) - фінансову підтримку всеукраїнських фізкультурно-спортивних товариств “Україна”, “Спартак”, “Колос”, “Динамо” відповідно до законодавства.</p>	<p>Виключити Питання не потребують додаткового врегулювання. Відповідно до Бюджетного кодексу України видатки на вказану мету щорічно передбачаються в Державному бюджеті України на відповідний рік. Кошти передбачаються у складі видатків Міністерства</p>

			<p>молоді та спорту та Міністерства внутрішніх справ, які як головні розпорядники бюджетних коштів, самостійно здійснюють розподіл коштів між бюджетними програмами та визначають пріоритетні напрямки їх спрямування.</p>
13.	<p>(п. 129). Щороку передбачати в Державному бюджеті України на відповідний рік кошти на: - фінансування Державної програми забезпечення молоді житлом на 2013–2020 роки у обсягах не менших від обсягів коштів, виділених із місцевих бюджетів у попередньому році.</p>	<p>Підтримується позиція Сторони органів виконавчої влади</p>	<p>Виключити Відповідно до паспорта Державної програми забезпечення молоді житлом на 2013–2020 роки, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 № 967 (далі – Постанова), у 2019 році прогнозний обсяг коштів місцевих бюджетів, який передбачається спрямувати на реалізацію Програми, становить 406,985 млн грн, що у 7,1 раза більше обсягу коштів, передбаченого з державного бюджету (державний бюджет – 57,1 млн гривень). Згідно з пунктом 3 Постанови рекомендовано Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям передбачати під час складання проектів місцевих бюджетів на відповідний рік кошти, необхідні для виконання завдань і заходів Програми. Відповідно до пункту 2 Постанови кошти для виконання завдань і заходів Програми передбачаються на відповідний рік, виходячи з можливостей державного бюджету. Законом України “Про Державний бюджет України на 2019 рік” Мінрегіону передбачено бюджетні асигнування за програмами: – за КПКВК 2751380 “Часткова компенсація відсоткової ставки кредитів комерційних банків молодим сім'ям та одиноким молодим громадянам на будівництво (реконструкцію) та придбання житла” у сумі 27,0 млн грн; – за КПКВК 2751420 “Збільшення статутного капіталу Державної спеціалізованої фінансової установи „Державний фонд сприяння молодіжному житловому будівництву” з подальшим використанням на реалізацію Державної програми забезпечення молоді житлом” у сумі 29,0 млн гривень.</p>

14.	<p><i>(п. 131)</i> 80. Удосконалити: - порядок стипендіального забезпечення з метою виплати академічних стипендій не менш як двом третинам студентів (курсантів) кожного курсу відповідно до рейтингу успішності та її призначення у мінімальному розмірі всім студентам (курсантам), зарахованим на перший курс навчання.</p>	<p>Підтримується позиція Сторони органів виконавчої влади</p>	<p>Виключити <i>Щодо збільшення рівня стипендіального забезпечення студентів</i> Відповідно до статті 62 Закону України “Про вищу освіту” розмір академічної та соціальної стипендій, порядок їх призначення і виплати встановлюються Кабінетом Міністрів України. Розміри стипендій у державних та комунальних навчальних закладах, наукових установах затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.2016 № 1047 (із змінами). Збільшення розмірів цих стипендій здійснюється Урядом виходячи з реальних можливостей видаткової частини державного та місцевих бюджетів. <i>Щодо виплати стипендій не менш як двом третинам студентам</i> Відповідно до Порядку призначення і виплати стипендій, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.07.2004 № 882 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 28.12.2016 № 1050), ліміт стипендіатів, яким буде призначатися академічна стипендія за результатами семестрового контролю, встановлюється у діапазоні від 40 до 45 відсотків фактичної кількості студентів денної форми навчання, які навчаються за державним (регіональним) замовленням. Пропозиція щодо збільшення цього відсотку до 66,7 (дві третини студентів) потребуватиме додаткових бюджетних коштів (лише на виплату стипендій студентам державних вищих навчальних закладів в умовах 2018 року необхідно додатково понад 1,7 млрд гривень). Неінфляційні джерела покриття вказаних видатків відсутні. Відсоток студентів, які отримують академічну стипендію в країнах Європейського Союзу, таких як Угорщина, складає 26 відсотків, Чехія – 13, Польща та Словаччина – 10 відсотків.</p>
-----	--	---	---